

SÍLA TŘÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

ÚSVIT

Erin Hunterová

Albatros

Kočičí válečníci: Síla tří – Úsvit

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

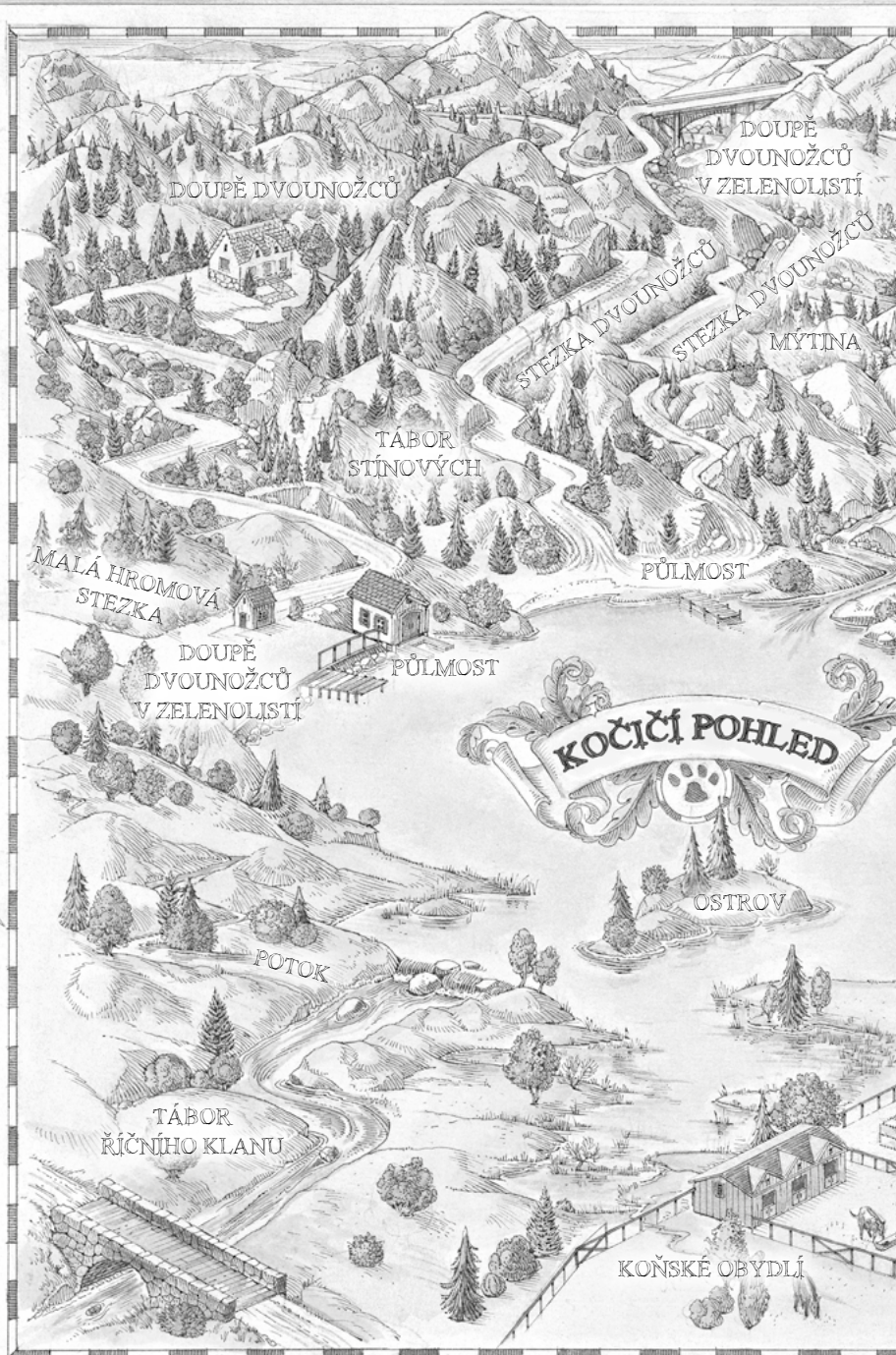
Erin Hunterová

Kočičí válečníci: Síla tří (6) – Úsvit – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

MĚSÍČNÍ JEZÍRKO

OPUŠTĚNÉ
DOUPĚ
DVOUOŽCŮ

STARÁ HROMOVÁ STEZKA

TÁBOR
HROMOVÉHO
KLANU

PRASTARÝ DUB

JEZERO

TÁBOR
VĚTRNÉHO
KLANU

ZNIČENÝ
PŮLMOST

DOUPĚ
DVOUOŽCŮ

HROMOVÁ STEZKA

KLÍČ

k mapě klanů

HROMOVÝ
KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

VĚTRNÝ KLAN

HVĚZDNÝ KLAN

SEVER

Vřelé díky Lynn a Steveovi Wimanovým

SÍLA TŘÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

ÚSVIT

Erin Hunterová

Albatros

Přeložila Beata Krenželoková

Warriors: Power of Three – Sunrise

© Working Partners Limited, 2009

Translation © Beata Krenželoková, 2025

Interior art © Owen Richardson, 2015

Map art © Dave Stevenson, 2015

ISBN tištěné verze 978-80-07907-3

ISBN e-knihy 978-80-00-07965-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-07966-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-07954-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITEL

OHNIVÝ MĚSÍC – zrzavý kocour s ohnivým kožíškem

ZÁSTUPCE VELITELE

OSTRODRÁP – tmavě hnědý kocour s jantarovými očima

LÉČITELKA

JEZERNÍ LÍSTKA – světle hnědá mourovatá kočka s jantarovými
očima

SOJČIPÍRKO – světlý mourek

VÁLEČNÍCI

(KOCOUŘI A KOČKY BEZ KOŤAT)

VEVERKA – tmavě zrzavá kočka se zelenými očima

LIŠKOTLAPKA – učedník

PRACHOVOUS – tmavě hnědý mourovatý kocour

BOUŘKA – světle zrzavá kočka se zelenýma očima
BÍLÝ MRAK – bílý kocour s dlouhou srstí
KAPRAĎ – zlatohnědý mourek
HNĚDOUŠKA – žlutohnědá a bílá kočka s jantarovýma očima
TRNODRÁP – zlatohnědý mourovatý kocour
ZÁŘENKA – bílá kočka se zrzavými flíčky
ŠEDIVÁK – světle šedivý kocour s tmavšími flíčky a tmavomodrý-
ma očima
PAVOUK – dlouhonohý černý kocour s hnědým bříškem a janta-
rovýma očima
BÍLÁ PERUŤ – bílá kočka se zelenýma očima
LEDOTLAPKA – učednice
BŘÍZÁK – světle hnědý mourek
ŠEDÝ PRUH – šedý kocour s dlouhou srstí
BOBULÁK – krémově zbarvený kocour
LÍSKOCHVOSTKA – malá šedobílá kočka
MYŠOVOUS – šedobílý kocour
POPELOUŠKA – šedá mourka
MEDUŠKA – světle hnědá mourovatá kočka
MAKOMRÁZKA – žlutohnědá kočka
LVÍ PLAMEN – zlatý mourek s jantarovýma očima
CESMÍNOLÍSTKA – černá kočka se zelenýma očima

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,
KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

LÍŠKOTLAPKA – načervenalý mourek
LEDOTLAPKA – bílá kočička

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

KAPRADINA – světle šedivá kočka s tmavšími flíčky a světle zelenýma očima

KOPRETINA – kočka s dlouhou krémovou srstí, která žila poblíž koňského obydlí, matka Pavoukových koťat: Růžičky (tmavě krémová kočička) a Žabáčka (černobílý kocourek)

MÍLA – stříbřitá mourka, bývalá domácí kočka, matka koťat Šedého pruha: Šípečky (tmavě hnědá kočička), Čmeláčka (světlounce šedý kocourek s černými pruhy) a Květiněčky (světle hnědá kočička s tmavým pruhem přes páteř)

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy, přestal být válečníkem kvůli špatnému zraku

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ČERNÝ MĚSÍC – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

ZÁSTUPCE VELITELE

RUDOŠKA – tmavě zrzavá kočka

LÉČITEL

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

PLAMÍNKOTLAPKA – zrzavý učedník

VÁLEČNÍCI

ŽALUĐÁK – malý hnědý kocour

TYGROTLAPKA – tmavě hnědý mourovatý učedník

JEŘÁB – zrzavý kocour

KOUŘONOŽKA – černý kocour

SOVÍTLAPKA – světle hnědý učedník

BŘEČTANOUŠKA – bílo-žluto-černá kočka

SVĚTLOTLAPKA – učednice s krémovým kožíškem

ŽABONOŽKA – tmavě hnědý kocour

VRAŇÁK – černobílý kocour

OLIVOTLAPKA – žlutohnědá učednice

STRÁPINA – mourovatá kočka s dlouhou srstí, zježenou na všech-
ny strany

KRYSOJIZVÁK – černý kocour s dlouhou jizvou přes záda

REJSKOTLAPKA – šedá učednice s černýma nohama

HADÍOCAS – tmavě hnědý kocour s mourovatě pruhovaným ocasem

SPÁLOTLAPKA – tmavě hnědý učedník

BĚLOVODA – bílá kočka s dlouhou srstí, slepá na jedno oko

RUDOTLAPKA – strakatý hnědozrzavý učedník

ZLATUŠKA – trojbarevná kočka se zelenýma očima

MATKY

SNĚHOPÍRKA – čistě bílá kočka

STARŠÍ

CEDRÁK – tmavě šedý kocour

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mouro

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

JEDNOFOUSÝ MĚSÍC – hnědý mourek

ZÁSTUPCE VELITELE

POPÍLKA – šedá kočka

LÉČITEL

HNĚDOUŠ – hnědý kocour s krátkým ocasem

POŠTOLÍTLAPKA – učedník

VÁLEČNÍCI

VRANIPÍRKO – tmavě šedý kocour

SOVÍFOUSEK – světle hnědý mourovatý kocour

BĚLINA – malá bílá kočka

NOČNICE – černá kočka

VŘESINA – světle šedá a bílá kočka s modrýma očima

LASIČÁK – zrzavý kocour s bílými tlapkami

ZAJEČÁK – hnědobílý kocour

LISTOOCAS – tmavý mourek s jantarovýma očima

BODLÁKOTLAPKA – učedník s dlouhou srstí

RANNÍ ROSA – skvrnitá šedá mourka

OSTŘICOTLAPKA – tmavě hnědá učednice

VRBODRÁPKA – šedá kočka

VLAŠTOTLAPKA – učednice

MRAVENČÁK – hnědý kocour s jedním černým uchem

ŽHAVOUN – šedý kocour s dvěma tmavými tlapkami

SLUNOTLAPKA – učednice

VŘESOCHVOSTKA – světle hnědá mourka s modrýma očima

VÁNKOCHLUP – černý kocour s jantarovýma očima

STARŠÍ

SASANKA – velmi stará trojbarevná kočka

PAVOCHLUP – tmavošedý mourek

ŘÍČNÍ KLAN

VELITELKA

LEVHARTHVĚZDA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

ZÁSTUPCE VELITELKY

MLHA – šedá kočka s modrýma očima

LÉČITEL

KŘÍDLENKA – zlatá mourovatá kočka

VRBOZÁŘE – učednice

VÁLEČNÍCI

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour

HRABOŠÁK – malý hnědý mourek

STŘEVLOTLAPKA – učednice

RÁKOS – černý kocour

MECHOVKA – trojbarevná kočka s modrýma očima

OBLÁZKOTLAPKA – učedník

BUKOCHLUP – světle hnědý kocour

VLNKOOCAS – tmavě šedý mourek

SLÉZOTLAPKA – světle hnědý mourovatý učedník

ŠEDOMLHA – světle šedá mourka
KVĚTINA – světle šedá kočka
SKVRNOUŠKA – strakatá šedá kočka
MRŠTNÝ OCAS – zrzavobílý kocour
MÁTOCHLUP – světle šedý mourek
KOPŘIVOTLAPKA – tmavě hnědý mourovatý učedník
VYDŘINA – tmavě hnědá kočka
KÝCHOTLAPKA – šedobílý učedník
BOROVIČKA – mourka s velmi krátkými chlupy
ČERVENKOTLAPKA – žlutohnědý a bílý učedník
LIJÁK – strakatý šedomodrý kocour
ŠEROUŠKA – hnědá mourka
MĚDOTLAPKA – tmavě zrzavá učednice

MATKY

LEDOPÍRKA – bílá kočka s modrýma očima, matka Broučinka,
Osteníčka, Okvětníčky a Trávníčka

STARŠÍ

VLAŠTOVKA – tmavě mourovatá kočka
KAMENÁK – šedý kocour

KOČKY, KTERÉ NEPATŘÍ DO ŽÁDNÉHO KLANU

SOL – hnědožlutý kocour s dlouhou srstí a světle žlutýma očima

KOUŘ – svalnatý šedobílý kocour, který žije ve stodole u koňského obydlí

NITKA – malá šedobílá kočka, která žije ve stodole u koňského obydlí

FEŠÁK – starší baculatý samotář se šedým čumáčkem

JINGO – tmavě hnědá mourka

HUSAR – šedý kocour se širokými rameny

SKVRNA – kropenatá hnědá kočka kojící čtyři koťata

FRITZ – černobílý kocour s natrženým uchem

LUSK – vychrtlý hnědý kocour se šedivým čumáčkem

UHLÍK – dlouhosrstý černý kocour

MERRY – zrzavobílá kočka

CVRK – světle šedivý mourek

OSTATNÍ ZVÍŘATA

PŮLNOC – jezevčice vzhlížející ke hvězdám, která žije u moře

ÚVOD

Měsíční záře zalévala kamenný dolík tak oslnivě, jako by byl den, ale pod keři a u okrajů skály se jako drápy rozvínovaly temné stíny. Jezerní lístka se krčila nad Šedivákovým nehybným tělem. Bledý svit proměnil jeho šedivou srst ve stříbrnou, zatímco mu ji čistila, aby ho mohli pohřbít. Pomáhal jí i Sojčipírko sedící vedle, který Šedivákovi olizoval ocas a po uschnutí mu ho zase načechrával.

Jezerní lístka zvedla hlavu, aby vzhlédla k ledovému třpytu jejich válečnických předků. „Ať ti Hvězdný klan svítí na cestu, Šediváku.“ Postupně ztišovala hlas a opakovala ta slova, která léčitelé používali po smrti svého druha déle, než by dokázala kterákoli kočka spočítat. „Ať se ti tam dobře loví, rychle běhá a také pohodlně spí.“

Ale slova, která ji měla utěšit a přinést mrtvému válečníkovi dlouhý a šťastný život, ji naopak jen drásala jako ostré trní. Na mysl jí přišel okamžik, kdy našla na Šedivákově krku stopy po zubech. Byly příliš malé na to, aby je způsobil pes, příliš čisté

na lišku a příliš ostré na jezevce. Mohla je tam zanechat jediné kočka. Ale která? Kdo nenáviděl Šediváka natolik, aby ho chladnokrevně zabil a nezanechal přitom žádné známky boje? Vážně se jednalo o skutečnou hraniční šarvátku o ukradenou kořist? *Mohl to udělat nějaký větrný válečník nebo třeba procházející toulavá kočka? Prosím, Hvězdný klane, ať je to tak.*

Z pomýšlení, že by Šediváka zabil někdo z Hromových, Jezerní lístku mrazilo až do morku kostí. Šedivák byl dost přímý a tvrdohlavý, to ano, ale zároveň byl i oddaným a váženým válečníkem. Nikdo z jeho druhů určitě nemohl mít důvod k jeho vraždě.

Jezerní lístka se znovu sklonila nad jeho tělo a začala mrtvému válečníkovi čistit polštářky na packách od bahna a šterku. U čumáčku se jí zatřepotalo něco měkkého a hebkého; odtáhla se a uviděla, že Šedivákovi se v drápech zachytil chomáč chlupů.

Ne! To nemůže být pravda! Jezerní lístka se naklonila blíž a přičichla si ke chlupům. *Ten pach znám!*

Zoufale se snažila sama sebe přesvědčit, že se tam ty chlupy dostaly z jedné z koček, které Šediváka do tábora přinesly po tom, co ho našly plout na potoce u hranice s Větrným klanem. Ale pach vody byl příliš silný na to, aby pocházel od kočky se suchým kožíškem a navíc, Šedivákovy drápy už byly měkké a ochablé. Kdyby se jimi otřel o jinou kočku, spíš by se zatáhly, než aby jí vytrhly srst.

Ten chomáč chlupů musel patřit jediné kočce, která Šediváka zabila.

Jezerní lístka, bez dechu a celá roztřesená, chlupy opatrně vytáhla a odnesla je do svého doupěte. Přinutila své chvějící se packy, aby položily chomáč na list, který pak pevně složila. Jakmile byla

hotová, vsunula balíček hluboko do pukliny ve skále, kde skladovala zásoby, až za poslední svazek bylin. Pravda o Šedivákové smrti nesmí nikdy vyjít na povrch.

Nedokázala si ani představit, že by někdy cítila takovou bolest, aniž by umírala, a sama sebe se zeptala: *Je to všechno moje vina?*

Žlutozubka zavrčela a skočila po Modré hvězdě, povalila ji na zem a přišpendlila ji do bujné trávy v lese, ve kterém našlapoval Hvězdný klan. „Je to všechno tvoje chyba!“ prskla. „Nic z toho by se nestalo, kdybys nedovolila, aby to zatracené tajemství v Hromovém klanu takhle hnisalo.“

Modrá hvězda se zadníma nohama opřela do Žlutozubčina břicha, ale nedokázala se vymanit z jejího pevného sevření. „Co je to s tebou?“ zasyčela. „Nezapomínej, že jsem byla tvou klanovou velitelkou.“

Všechn respekt, který Žlutozubka k bývalé velitelce Hromového klanu kdysi chovala, už ale zmizel. Jejich společná minulost se rozpadla v prach vzhledem k hrozně budoucnosti, již předpovídala klanu, který už dávno přijala za svůj.

„Tvoje tajemství je jako červ, který zevnitř požírá jablko,“ zavrčela Žlutozubka s vyceněnými zuby blízko u ucha Modré hvězdy. „Hromoví jsou prohníli až do morku kostí – a než vyjde pravda na povrch, bude prolita další krev.“

„To nemůžeš vědět,“ namítla Modrá hvězda a snažila se ze sebe kočku shodit.

„To by bylo jasné i slepému králíkovi! Pravda vyjde na povrch. Půlnoc řekla Solovi všechno. A obě víme, že Sol se do Hromového klanu vrátí.“

Modrá hvězda se vzepjala a udeřila Žlutozubku hlavou do hrudi, tak se jí podařilo posunout na stranu. Žlutozubka to najednou vzdala a uskočila. Postavila se a vytrásla si svůj pocuchaný šedý kožíšek.

Modrá hvězda se vyškrábala na packy, celá zadýchaná. „Proč spolu bojujeme?“ zaskřípěla, když znovu popadla dech. „Ty škoddy už nezvratíme – a ať už tvrdíš cokoli, tohle není moje vina.“

Žlutozubka si odfrkla.

„Pořád nemůžu uvěřit, že nás Půlnoc zradila,“ pokračovala Modrá hvězda. „Věřila jsem, že bude na klany dohlížet.“

„Půlnoc není ta, kdo nás zradil,“ podotkla Žlutozubka a naježila chlupy. „Zrada započala už s prvními lžemi, s tajemstvím, které si strážíš už po tolik úplňků. Hromový klan žije ve lži! Jestli jsou ty tři kočky tak mocné, jak proroctví říká, tak by si měly být schopné poradit s pravdou. Pokud si tedy nemyslíš, že se v nich celou dobu mýlíme.“

„Nikdy!“ opáčila Modrá hvězda. „Kteří jiní by mohli být ti Tři? Nechtěla jsem lhát!“ dodala kvílejícím hlasem. „Ale kdy jsem jim to měla říct? Byli šťastní. Veverka a Ostrodráp byli dobří rodiče. K čemu by to bylo, kdybychom jim řekli, co se stalo?“

„To brzy zjistíme,“ zabručela Žlutozubka. „Stará tajemství nemůžou zůstat pohřbená věčně.“ Mrskla ocasem a vyrazila pryč; pak se ale zastavila a ještě se ohlédla přes rameno. „A jestli ty tři kočky nejsou dost silné, aby se popraly s pravdou,“ dodala, „tak to ty pak budeš zodpovědná za zničení klanu, který tak miluješ, Modrá hvězdo.“

KAPITOLA 1

Lvímu plamenovi šustilo pod packami suché kapradí, jak se plížil lesem. Nebe bylo tmavé a prázdné. Mladý válečník měl zděšením zježené chlupy a chvěl se od uší až po špičku ocasu.

Tohle je místo, kam světlo Hvězdného klanu nikdy nezasvítilo.

Pokračoval dál, obešel trsy kapradí a přičichával si ke keřům, ale nikde nenašel žádnou známku po jiných kočkách. *Už toho mám dost*, pomyslel si a vyprostil ocas z převislého ostružiní. Jak tak zíral na tu temnotu, táhnoucí se hluboko mezi stromy, pocítil náhlou paniku. *Co když nikdy nenajdu cestu ven?*

„Hledáš mě?“

Lví plamen polekaně nadskočil a otočil se. „Měsíční drápe!“

Obrovský válečník se objevil u okraje ostružinového keře. Jeho mourovatý kožíšek zářil podivným světlem, které Lvímu plamenovi připomínalo neduživou záři hub na mrtvých stromech.

„Přišel jsi o mnoho výcviků,“ mňoukl Měsíční dráp a vyšel hromovému válečníkovi vstříc, až dokud nestál jen jednu délku ocasu před ním. „Měl ses vrátit dřív.“

„Ne, neměl!“ vyhrkl Lví plamen. „Neměl jsem sem vůbec chodit a ty jsi mě neměl nikdy cvičit. Ostrodráp není můj otec. Nejsi můj příbuzný!“

Měsíční dráp jednou mrkl, ale nedal najevo žádné překvapení, dokonce ani netrhl ušima. Přimhouřil své jantarové oči a zdálo se, že čeká, až mu Lví plamen řekne víc.

„Ty... ty jsi to věděl!“ špitl Lví plamen. Měl pocit, jako by se svět kolem něj točil. *Veverka nebyla jediná kočka s tajemstvím!*

„Samozřejmě že jsem to věděl,“ pokrčil Měsíční dráp rameny. „Není to důležité. Byl jsi ochotný se ode mě učit, ne snad?“

„Ale...“

„Krev neznamená všechno,“ zavrčel Měsíční dráp. Nakrčil tlamu, až se mu zaleskly ostré tesáky. „Však se zeptej Ohnivého měsíce.“

Lví plamen cítil, jak se ho zmocňuje vztek a jak se mu ježí chlupy v zátylku. „Ohnivý měsíc je mnohem lepší válečník, než jsi kdy byl ty.“

„Nezapomínej, že ani on není tvůj příbuzný,“ zasyčel Měsíční dráp tiše. „Už ho nemusíš bránit.“

Lví plamen vytřeštil na toho temného válečníka oči. *Ví, kdo je můj skutečný otec?* „Celou dobu jsi věděl, že Ohnivý měsíc není můj příbuzný,“ zavrčel. „Nechal jsi mě věřit lži!“

Měsíční dráp trhl jedním uchem. „No a?“

Lvího plamena přemohla frustrace a zlost. Skočil do vzduchu, vrhl se na Měsíčního drápa a pokusil se ho povalit na zem. Se zataženými drápy se mourovatému válečníkovi oháněl po hlavě a ramenech a trhal mu chomáče chlupů. Ten rudý opar, který mu zatemnil mysl, ale způsobil, že byl nemotorný a nesou-

středěný. Jeho údery dopadaly náhodně a Měsíčního drápa sotva poškrábal.

Velký mourek ochabl a svalil se na zem, přičemž Lvímu plameni zahákl jednu packu kolem nohy, aby ho vyvedl z rovnováhy. Lví plamen spadl do kapradí tak tvrdě, až mu to vyrazilo dech. Za okamžik už mu na ramena dopadly těžké tlapy a přišpendlily ho k zemi.

„Naučil jsem tě to líp, malý válečníku,“ zastrašoval ho Měsíční dráp. „Vyšel jsi ze cviku.“

Lví plamen se zhluboka nadechl a nadzvedl se. Měsíční dráp uskočil a přikrčil se o jednu liščí délku dál; jantarové oči mu žhnuly.

„Ukážu ti, kdo vyšel ze cviku,“ vydechl Lví plamen.

Konečně dostal svůj vztek pod kontrolu a sebral všechno své chladné odhodlání – všechny ty bojové pohyby, které se kdy naučil, měl na dosah svých drápů. Když po něm Měsíční dráp skočil, byl připravený; vrhl se kupředu a dostal se svému protivníkovi pod břicho. Jakmile dopadly packy Měsíčního drápa na zem, Lví plamen se otočil a několikrát udeřil mourovatého kocoura do slabin, než mu zase uskočil z dosahu.

Měsíční dráp se k němu otočil čelem. „Lepší,“ mňoukl, stále posměšně. „Naučil jsem tě to dobře.“

Než mu stihl ale Lví plamen odpovědět, obrovský mourek vyběhl vpřed, na poslední chvíli zabočil, a jak kolem Lvího plamena probíhal, vymrštil k němu jednu packu. Lví plamen ucítil, jak mu Měsíční dráp zaryl drápy do boku, a ze škrábance mu vytryskla krev. Náhle ho sevřel strach. *Co se stane, když mě tu zabije? Budu vážně mrtvý?*

Vyčistil si mysl. Měsíční dráp už k němu opět běžel. Lví plamen ukročil na stranu a ohnal se po něm, ale cítil, že mu drápy jen neškodně sjely po kocourově kožíšku.

„Moc pomalý,“ prskl Měsíční dráp. „Musíš dít tvrději, když už teď víš, že to proroctví nemluvilo o tobě. To zmiňovalo příbuzné Ohnivého měsíce, že:“

Lví plamen moc dobře věděl, že se ho mourovatý kocour jen snaží vytočit, aby nebyl schopný bojovat. *Nebudu ho poslouchat! Jenom musím vyhrát tuhle bitvu!*

Znovu po Měsíčním drápovi skočil; přetočil se ve vzduchu, jak ho to během těch dlouhých nočních návštěv kocour učil, a dopadl přesně na mourkova obrovská ramena. Zaryl mu do nich drápy a natáhl krk, aby se mu zakousl do hrdla.

Měsíční dráp se znovu pokusil o ten stejný trik, kdy nechal tělo ochabnout a pak Lvího plamena stáhl na zem, ale Lví plamen byl tentokrát připravený. Vymanil se zpod jeho těžkého těla a zadními packami začal Měsíčnímu drápovi bušit do odhaleného břicha.

„Na tohle už znovu nenaletím!“ zasyčel.

Měsíční dráp se vyškrábal na packy, ale ze zranění na bříse mu tekla krev; opět se svalil na zem a přetočil se na záda. Lví plamen položil Měsíčnímu drápovi jednu packu na hrud' a druhou mu přiložil ke krku s vytasenými drápy.

Mourek k němu vzhlížel; na okamžik se zdálo, že mu ve žhnoucích jantarových očích probleskl strach. „Vážně si myslíš, že bys mě dokázal zabít?“ zavrčel. „Neudělal bys to.“

„Ne.“ Lví plamen zatáhl drápy a ustoupil. „Už jsi mrtvý.“

Otočil se a odkráčel pryč, kožíšek měl však stále naježený a všechny smysly v pozoru, kdyby se ho Měsíční dráp náhodou rozhodl

ještě pronásledovat a znovu na něj zaútočit. Ale tmavý válečník už nevydal ani hlásku a zůstal v temnotě nekonečného lesa.

Lvímu plameni to v mysli vířilo. Porazil Měsíčního drápa! *Možná přece jen nějaké schopnosti mám... ale jak bych mohl, když nejsem jeden z těch Tří?*

Zastavil se; sotva kolem sebe viděl spleť podrost a stromy temného lesa. *Vážně chci vědět, kdo jsou mí skuteční rodiče?* přemýšlel. *Záleží na tom?* Možná bude lepší, když své druhy nechá, aby ho přijali za toho, za koho ho mají, aby mohl dál zlepšovat své bojové dovednosti. *Už teď jsem nejlepší bojovník v Hromovém klanu. Víím, že se zvládnou stát skvělým válečníkem.*

„Šedivák je mrtvý,“ mňoukl nahlas. „A Veverka to tajemství žádné kočce neprozradí. Jejím druhům by příliš ublížilo, kdyby se dozvěděli, že jim tak dlouho lhala. Proč to radši nenechat být?“

Lví plamen se probudil se sluneční září ve tváři. Většina koček už z doupěte odešla; mladý válečník spatřil o kousek dál jen Myšovousův šedobílý kožíšek, ale ten měl předchozí noc hlídku u vchodu do tábora.

Lví plamen si zešíroka zív. „Díky Hvězdnému klanu, že jsem nemusel na ranní hlídku,“ zamumlal.

Když se pokusil vstát, všechny svaly v jeho těle zaprotestovaly. Měl pocit, jako by ho bolelo celé tělo, od hlavy až po packy. Na jedné straně měl svou zlatavou srst splenou krví.

Snad si toho žádná kočka nevšimla! pomyslel si, když se sehnul, aby si kožíšek rychle olízal a vyčistil.

Ale s Měsíčním drápem přece bojoval ve snu! Lví plamen nechápal, proč se tedy cítil tak bolavý a vyčerpaný, když se to ve

skutečnosti nestalo. A měl i zranění, jako by ho žijící válečník poškrábal na boku... Snažil se na to nemyslet. *Nezáleží na tom, protože už se tam nikdy nevrátím*, pověděl sám sobě. *Je konec.*

Když se upravil, cítil se líp, a chlupy si načechral tak, aby zakryl ránu na boku. Jakmile byl se vším hotový, uslyšel zvenčí hlasy několika koček; nebyly ale dostatečně blízko, aby dokázal rozoznat, co říkají. Zvědavě se postavil, nahlbil záda, aby se protáhl, a prodral se větvičkami ven na mýtinu.

O pár lišících délek dál stál Trnodráp. Poblíž seděl Pavouk a Bílý mrak před nimi pochodoval tam a zpátky, přičemž mu cukala špička jeho bílého ocasu. Zářenka ho úzkostlivě sledovala z místa, kde seděla s Kapradinou, Kapraděm a Hnědouškou. Poblíž se krčili i Meduška a Bobulák, kteří taky upírali oči na Trnodrápa.

„Šediváka zabila větrná kočka!“ prohlašoval právě zlatavý válečník. „To je jediná možná odpověď.“

Několik jeho posluchačů souhlasně přikývlo, ale Lví plamen viděl, že někteří si naopak vyměnili pochybovačné pohledy.

„Ohnivý měsíc říkal, že to mohl udělat někdo z nás,“ mňoukla Meduška, ale zněla nervózně, že oponuje staršímu válečníkovi.

„I klanoví velitelé už kolikrát chybovali,“ mňoukl Bílý mrak. „Ohnivý měsíc nemusí mít vždy pravdu.“

„Jsem si jistá, že nikdo z nás by Šediváka nezabil,“ dodala Kapradina něžněji. „Proč by to někdo dělal? Šedivák neměl žádné nepřátele!“

Kéž by to byla pravda, pomyslel si Lví plamen.

Ať už se snažil jakkoli zapomenout, ta ohnivá a bouřlivá noc se mu zaryla do paměti. Slyšel burácení plamenů na vrcholku útesu a viděl, jak hladově olizují větev, kterou potřebovali, aby se dostali

do bezpečí. Veverčino přiznání se mu znovu rozeznělo v uších: Řekla Šedivákovi, že Lví plamen, Cesmínolístka a Sojčipírko nejsou její kořata. Byl to jediný způsob, jak mohla zachránit jejich životy, ale zároveň tím dala Šedivákovi zbraň, která byla hroživější než jakákoli hořící větev. Lví plamen věděl, že šedý válečník se chystal na Shromáždění prozradit pravdu všem klanům; jen smrt mu zavřela tlamičku a udržela tajemství v bezpečí.

„Lví plamene! Hej, Lví plamene, jsi hluchý?“

Lví plamen se myšlenkami vrátil do kotliny a uviděl, že na něj Pavouk mává ocasem.

„Byl jsi Šedivákův učedník,“ vybídl ho, když Lví plamen ke skupince neochotně došel. „Nevíš, jestli měl s nějakou kočkou spory?“

„Hlavně s nějakou větrnou?“ dodal Trnodráp a významně přitom trhl fousky.

Lví plamen zavrtěl hlavou. „Ehm... ne,“ odpověděl nejistě. Nedokázal lhát a říct jim, že se Šedivák dostal do křížku s nějakou větrnou kočkou, i když si všemi chlupy v kožíšku přál, aby to tak bylo. Kdyby ale nechal své druhy věřit něčemu takovému, způsobilo by to mezi Hromovými a Větrnými válku. „Moc jsem Šediváka nevídal, než zemřel,“ dodal.

Ulevilo se mu, že už se ho nikdo na nic nevyptával.

„Věděli bychom, kdyby měl Šedivák problém s nějakou hromovou kočkou,“ naléhal Kapraď. „Tady není možné udržet žádné tajemství.“

Kdybys tak věděl! pomyslel si Lví plamen.

„Ano, Kapraď má pravdu.“ Hnědouška se čumáčkem přitiskla ke svému partnerovi. „Ale stejně, nemůžeme si být jistí, že nějaká větrná kočka...“

„Šedivák zemřel na hranici s Větrnými,“ přerušil ji Pavouk. „Co víc chceš?“

Hnědouška se k němu otočila čelem; z tónu, jakým s ní mluvil, se jí zježily chlupy v zátylku. „Chci trochu víc důkazů než jen to, kde se našlo jeho tělo. Pak teprve začnu někoho obviňovat.“

Meduška a Kapraď souhlasně zamručeli, ale Lví plamen viděl, že většina koček byla už přesvědčená, že za Šedivákovu smrt byl zodpovědný nějaký větrný válečník. I když se bál, k čemu by to mohlo vést, nedokázal potlačit určitou úlevu.

„To dovolíme, aby to Větrným prošlo?“ otázal se Trnodráp; uši přitiskl k hlavě a drápy zaryl do země.

„Ne!“ Bobulák vyskočil na packy. „Musíme jim ukázat, že s Hromovými si nesmí zahrávat.“

Lvímu plameni se sevřel žaludek, když viděl, jak se kolem Trnodrápa shromažďují další válečníci.

Chovali se, jako by ten zlatohnědý mourek byl jejich velitelem, a vypadali připravení následovat ho do boje, aby pomstili smrt svého druha.

„Nejlepší by bylo zaútočit v noci,“ začal Trnodráp. „Díky měsíčnímu svitu uvidíme, ale oni nebudou očekávat žádné potíže.“

„O ty se ale postaráme my.“ Pavouk mrskl ocasem.

„Zamíříme rovnou do větrného tábora,“ pokračoval Trnodráp. „A měli bychom se rozdělit; jedna skupina zaútočí z téhle strany...“

„Cože?“ Za Lvím plamenem se ozvalo hluboké zavrčení.

Lví plamen se polekaně ohlédl přes rameno a spatřil Ostrodrápa; on i ostatní kočky se tolik soustředili na to, co Trnodráp plánoval, že vůbec neslyšeli klanového zástupce přicházet.

„Napadneme Větrný klan,“ vysvětloval Pavouk a napjal svaly. „Jeden z nich zabil Šediváka a...“

„Nikdo na Větrné útočit nebude,“ přerušil ho Ostrodráp a v jantarových očích mu vzplál vztek. „Neexistuje žádný důkaz, že Šediváka zabil někdo z Větrných.“

Lví plamen hleděl na kocoura, kterého vždy považoval za svého otce. *Zná pravdu?* přemýšlel a vzpomínal na všechny ty časy, kdy byli se sourozenci ještě malí a Ostrodráp si s nimi hrál a zápasil a jak vyrůstali a on jim vždy dobře radil. Veverka řekla Šedivákovvi, že Ostrodráp pravdu nezná, ale Lví plamen už neměl žádný důvod k tomu, aby jí věřil. *Jestli to ví, tak je velmi dobrý lhář.*

Stejně jako Veverka.

Ostrodráp nečekal na odpověď. Odkráčel pryč směrem k povaleným kamenům vedoucím na Vysokou římsu, ale po pár krocích se zastavil, ohlédl se a pokývl na Lvího plamena ušima.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se ho zástupce velitele soucitně. „Šedivák byl přece jen tvůj učitel.“

Ale nebyli jsme si blízcí. Lví plamen nechtěl říct ta slova nahlas, ale vždycky věděl, že mezi ním a Šedivákem bylo něco špatně; nikdy si nevytvořili to skutečné pouto, jaké mezi sebou učitel s učeníkem mívali. Nenáviděl ho Šedivák stejně jako Veverku? Jaká škoda; Lví plamen stejně nebyl její syn.

„Jsem v pohodě,“ zamumlal.

Ostrodráp mu položil špičku ocasu na rameno. „Vidím, že nejsi,“ mňoukl. „Je něco, co bys mi chtěl říct? Víš, že za mnou můžeš vždycky přijít, kdyby sis chtěl promluvit.“

Lví plamen na okamžik ztuhl. *Podezírám mě Ostrodráp ze Šedivákovy vraždy?*

„Je těžké přijít o kočku, se kterou sis byl blízky,“ pokračoval Ostrodráp. „Ale jak už jsem jednou slíbil, jeho smrt patřičně pomstíme.“

Vytasil svoje dlouhé zahnuté drápy a zaryl je do hlíny v kotlině. Lví plamen sebou trhl, když si představil, jak těmi drápy drásá hrdlo provinilé kočky...

„Jestli najdu tu kočku, která tohle udělala,“ zavrčel Ostrodráp tiše, „bude litovat, že vzala život válečníkovi a mému druhovi.“

Otočil se a odešel k Vysoké římse, než ale došel k úpatí povalených kamenů, vynořil se ze svého doupěte Ohnivý měsíc. Na okamžik se zastavil a shlédl na mýtinu; bledé slunce v období bezlistí mu oslňovalo kožišek a proměňovalo ho v plamen. Pak ladně seskákal po kamenech za Ostrodrápem a Lvím plamenem. Kývl na skupinku koček, které stále obklopovaly Trnodrápa.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Některé kočky chtějí zaútočit na Větrný klan,“ oznámil mu Ostrodráp. „Nevěděl jsem, že mezi Hromovými máme tolik myších mozků.“

Ohnivý měsíc zastříhal ušima. „Je těžké přijmout smrt válečnicka,“ mňoukl nahlas. „Ale teď není vhodná doba k útoku. Povedu hlídku, abych si s Jednofousým měsícem promluvil a zjistil, jestli o tom ví.“

„Samozřejmě že ví!“ Pavouk se k nim otočil čelem a chlupy v zátylku měl zlostně zježené.

„Měli bychom zaútočit hned, než přijdeme o další válečníky,“ usoudil Trnodráp.

Ohnivý měsíc zavrtěl hlavou. „Nebudeme vyvolávat potíže, když to není potřeba,“ varoval je.

„Ale je to potřeba.“ Trnodráp došel ke klanovému veliteli tak blízko, až se ho skoro dotýkal čumáčkem. „Jeden náš válečník je mrtvý!“

Kočky kolem něj souhlasně zamňoukaly.

„Musíme Šediváka pomstít!“

„Byl to skvělý válečník!“

„Celý klan si ho vážil! Žádná hromová kočka by ho nezabila!“

Lví plamen se k nim nedokázal připojit; už tak pro něj bylo těžké skrýt před svými druhy ten strach a úzkost. Vzpomínali na Šediváka jako na odvážného a oddaného válečníka; neznali ho jako kocoura, který byl připravený zničit celý klan, jen aby se Veverce pomstil za to, že si místo něj vybrala Ostrodrápa.

Ohnivý měsíc zvedl packu, aby si zjednal ticho. Stále čekal, než se mňoukání uklidní, a Lví plamen mezitím spatřil, jak trnovým tunelem probíhají do tábora další kočky – lovecká výprava v čele s Bouřkou. Prachovou, Veverku a Cesmínolístka ji následovali na mýtinu, a nejdřív odložili své úlovky na hromadu s kořistí, než se připojili ke kočkám shromážděným kolem Ohnivého měsíce.

„Co se tu děje?“ zeptala se Cesmínolístka, když došla ke Lvímu plameni.

Lví plamen hleděl na Veverku a na tu agónii v její tváři, zatímco poslouchala, jak její druhové Šediváka vychvalují. Věděl, že určitě myslí na to samé – na tu temnotu, kterou v sobě šedivý válečník před celým klanem tak dobře skrýval. *Kolik toho víš o jeho smrti?* zeptal se sám sebe, ale nechtěl se s ní střetnout pohledem.

„Lví plamene, co se děje?“ zopakovala Cesmínolístka svou otázku rázněji a jednou packou ho dloubla do boku.

Lví plamen se na ni podíval. Sestřiny zelené oči vypadaly ztrápeně, jako by už po celý úplněk nespala. *Vypadá přesně tak, jak se já cítím*, pomyslel si.

„Trnodráp a některé další kočky chtějí zaútočit na Větrný klan, aby pomstili Šediváka,“ odpověděl.

Cesmínolístka vytřeštila oči. „Vážně si myslí, že ho zabila větrná kočka?“ zeptala se trochu překvapeně.

„Někteří ano. Ale Ohnivý měsíc...“

Lví plamen se odmlčel, jelikož jejich klanový velitel vyběhl po povalených kamenech a vyskočil na římsu. „Ať se všechny kočky, které jsou dost staré na to, aby si ulovily vlastní kořist, sejdou na klanové shromáždění pod touto Vysokou římsou,“ zvolal.

Kočky, které už byly na mýtině, ho následovaly a usadily se pod římsou. Lví plamen viděl, že některé se mezi sebou stále tiše dohadují.

Z doupěte starších pod lískou se vynořili dva učedníci, Liškotlapka a Ledotlapka, a táhli mezi sebou obrovské klubíčko mechu. Myška a Dlouhý je následovali ven a uvelebili se na slunném místečku. Z válečnického doupěte se vypotácel Myšovous, který ještě zíval a čistil si pelíšek od kousků mechu.

Šedý pruh s Mílou vyšli ze školky s koťaty skotačícími kolem nich. Pomaleji je následovali Břízák a Bílá perut; bílá kočka už měla obrovské břicho v očekávání a Břízák se držel v její blízkosti. Jako poslední se objevila Kopretina; posadila se ke vchodu do školky a pořádně si olízala hruď, zatímco Žabáček a Růžička se váleli vedle ní a zápasili spolu.

Jezerní lístka a Sojčipírko už vyšli z léčitelského doupěte, ale zůstali stát před ostružinovým závěsem, dál od zbytku klanu. Lví

plamen se snažil upoutat bratrovu pozornost, ale Sojčipírko nijak nereagoval a naprosto se soustředil na Ohnivého měsíce.

„Vím, že všichni přemýšlíte, co uděláme se Šedivákovou smrtí,“ začal klanový velitel. „A slibuji vám, že kočka, která ho zabila, bude potrestána. Ale nemáme žádný důkaz, že do toho byl zapojený Větrný klan.“

„Podle mě je důkazů dost,“ zabručel Pavouk.

Ohnivý měsíc si toho přerušení nevšímal. „Povedu hlídku, abych si s Jednofousým měsícem promluvil. Nehodlám ho obviňovat a ani na jeho klan útočit. Šedivák zemřel na hranici s Větrnými, takže je možné, že někdo z větrných válečníků něco viděl.“

Některé shromážděné kočky nesouhlasně mumlaly; Trnodráp tasil drápy a zase je zatahoval, ale nepromluvil.

„Ostrodrápe, ty půjdeš se mnou,“ pokračoval Ohnivý měsíc. „A taky Kaprad', Hnědouška a Lví plamen. Odejdemo hned.“

Lvímu plameni se sevřel žaludek, když Ohnivý měsíc vyslovil jeho jméno. Na okamžik chtěl něco namítnout; nenáviděl myšlenku, že bude zapojený do vyšetřování Šedivákovy smrti. Ale věděl, že kdyby něco řekl, jen by k sobě přitáhl pozornost. Neměl důvod odmítat navštívit Větrný klan; ostatní kočky si myslely, že je ze Šedivákovy smrti stejně v šoku jako ostatní a že je odhodlaný ho pomstít.

„To je dobře,“ vydechla mu Cesmínolístka do ucha. „Až se vrátíš, musíš mi říct, jak to tam probíhalo.“

„Dobře,“ zamumlal Lví plamen. „Ale radši bych se toho neúčastnil.“

Ohnivý měsíc seskočil na zem a prošel mezi skupinkou koček. Kaprad' a Hnědouška se k němu hned připojili.

Kočky, které nechtěly napadnout Větrné, uvědomil si Lví plamen. Ohnivý měsíc nechce riskovat.

Hromový velitel je dovedl k trnovému tunelu, ale než do něj vkročil, otočil se ještě ke klanu a mávnutím ocasu k sobě přivolal Šedého pruha. „Dohlédni na Trnodrápa a ostatní,“ pošeptal šedému válečníkovi. „Ať se nepokusí zaútočit sami.“

Šedý pruh pochmurně přikývl. „Neboj se. Nespustím je z očí.“

Lví plamen a ostatní následovali Ohnivého měsíce a zamířili lesem k hranici s Větrným klanem. Cestou jim pod nohama šustilo spadané listí; ve stínech stromů, kam slunce nepronikalo, byl každý list stále namrzlý. Holé větve se rýsovaly oproti nebi.

Hlídka běžela za Ohnivým měsícem v naprosté tichosti; Lví plamen šel jako poslední. Poznal, že všechny kočky jsou napjaté, jelikož se každých pár kroků zastavovaly, aby nasály vzduch. Hnědouška se polekaně otočila a mrskla ocasem, když do podrostu spadl žalud.

„Jako už by to nebylo naše území,“ mňoukla znechuceně, když si uvědomila, jak bláhově se zachovala. „Kdekoli by mohlo něco číhat. Co když Šediváka zabila nějaká toulavá kočka?“

„Mohlo to tak být.“ Kapraď položil ocásek své partnerce na rameno. „Ale s námi jsi v bezpečí. Žádná kočka si netroufne na celou hlídku.“

„Pořád by se tu mohl potulovat Sol, ten zblešený postrach krmící se vraním žrádlem,“ pokračovala Hnědouška. „Žádná kočka neví, kam odešel, když ho Stínové vyhodili.“

Ohnivý měsíc se zastavil, aby na své druhy počkal, a zaujatě nastražil uši. „To je dobrá myšlenka. Měli bychom se mít na pozoru, jestli ho někde nezahledneme. Oznámím to i zbytku klanu, až se vrátíme.“

„Sol mi nepřipadá jako někdo, kdo by zabíjel,“ podotkl Ostrodráp zamyšleně. „Jak ho znám, spíš by si na špinavou práci našel někoho jiného.“

Ohnivý měsíc přikývl. „Pravda. Ale možná ho Šedivák nachytal, jak se snaží Hromovým nějak uškodit.“

„Šedivák mohl na Sola zaútočit i jen proto, že ho našel na našem území,“ mňoukl Kapradl. „Postavil by se i jezevci, aby náš klan ochránil.“

„Byl to oddaný válečník,“ souhlasil Ostrodráp.

Lví plamen se cítil mizerně; chtěl sdílet pocity ostatních a upřímně pro svého učitele truchlit. Šedivákova slavná oddanost by ho ale nezastavila před tím, aby zničil pověst Hromového klanu a odhalil na Shromáždění Veverčino tajemství; a přiznal, že se spojil s Jestrábem, aby donutili Ostrodrápa zabít Ohnivého měsíce. Jeho posedlost Veverkou úplně zničila jeho závazek k Hromovému klanu. Ale když byl teď mrtvý, jeho klan byl odhodlaný udělat z něj hrdinu. Lví plamen toužil vykřičet pravdu do celého lesa, ale věděl, že pak by následovala zkáza. Když hlídka znovu vyrazila kupředu, jen se plahočil vzadu; nenáviděl, že musí být zticha, a nenáviděl sám sebe.

„Jsi v pořádku?“ Ostrodráp zpomalil, aby se k němu připojil. „Vím, že ti Šedivák musí chybět.“

Lvího plamena zaplavil vztek, že ho Ostrodráp vůbec nechápe. „Jsem v pohodě!“ odsekl, i když věděl, že se nechová rozumně. „Nech mě na pokoji, ano?“

Ostrodráp vytřeštil oči, ale nic neřekl, jen přikývl a zase zrychlil, aby dohnal Ohnivého měsíce.

„Neměl jsi na něj tak vyjíždět,“ mňoukla Hnědouška, když ke Lvímu plameni došla, a přitiskla se k němu čumáčkem.

„Ostrodráp má o tebe jen starost, je to přece tvůj otec.“ Jantarové oči jí zalila láska. „Z mých koťat už jsou taky válečníci, ale vždycky to budou má koťata.“

Lví plamen rozpačitě přikývl, ale nemohl jí odpovědět. Jeho tajemství ho uvěznilo jako stoupající voda a odřízlo ho od všech koček v klanu. *Není to můj otec!* chtěl zakřičet. *Všechno, co si myslíte, je lež!*

KAPITOLA 2

Z vřesoviště vanul chladný vítr a Ohnivý měsíc se svou hlídkou překročili potok, který označoval hranici s větrným klanem. Lvího plamena brněly packy, když došel k okraji břehu. Bylo to poblíž místa, kde našli Šediváka. Snažil se vytěsnit z hlavy vzpomínky na jeho mokré šedé tělo zaklíněné za kamenem ve zčeřeném proudu. Nebylo mu ale líto, že Šedivák zemřel.

Všechny kočky postupně přeskočily přes potok a vběhly na území Větrných, aniž by zavětřily. Lví plamen měl za to, že je stále děsí vzpomínka na mrtvého válečníka. Ohnivý měsíc běžel dál, až dokud za nimi potok nezmizel v kamenech a rákosí.

Lví plamen nasál vzduch a otřásl se. Cítil závan sněhu, který musel přicházet z hor. Na obzoru byl temný opar vypadající jako bouřkové mraky; Lví plamen věděl, že se dívá na vzdálený domov Kmene tekoucí vody. *Jak to zvládají?* přemýšlel. Období bezlistí muselo být ještě těžší, když byly holé skály pokryté tlustou vrstvou sněhu a kořisti bylo pramálo. *I tak bych se tam chtěl vrátit,* řekl si pro sebe a věděl, že tím nemyslí vrátit se jen do hor, ale

i zpátky v čase. *Když jsem byl v Kmeni, věděl jsem, kdo jsem a kam vede můj osud.*

„Poblíž jsou větrné kočky,“ mňoukl Ohnivý měsíc.

Lví plamen provinile nadskočil; přemýšlel nad Kmenem a ani si nevšiml pachu Větrných, i když byl silný a čerstvý. Poprvé začal přemýšlet nad tím, jak jejich výprava dopadne. Mezi Hromovými a Větrnými stále panovala nevraživost; Jednofousý měsíc určitě bude brát otázky Ohnivého měsíce jako obvinění.

Hromový velitel zamířil přes vřesoviště směrem k větrnému táboru se svými válečníky v patách. Vítr jim čechral kožíšky a jeden silný poryv málem povalil Hnědoušku na zem.

„Nedokážu si představit, proč by tu nějaké kočky chtěly žít!“ sykla, když se snažila znovu získat rovnováhu.

„Nám se tu líbí!“ ozvalo se přes vřesoviště hlasité zamňoukání.

Lví plamen vzhlédl a spatřil, že na vrcholku kopce se objevila větrná hlídka. Ve vedení byl Uchorvác, kocour, který promluvil, a následovali ho Vranipírko, Bělina a Vřesochvostka.

Lví plamen se střetl s Vřesochvostkou pohledem, ale v očích kočky, se kterou se kdysi přátelil – a dokonce více než jen to –, neviděl nic než jen chladné pohrdání.

Zaplavily ho hořké výčitky. Když se ohlédl zpátky, ty časy byly nejšťastnější a nejsnazší v jeho životě, i když porušoval válečnický zákoník, aby se s Vřesochvostkou v tunelech pod lesem setkával. Teď vypadala, jako by ho klidně byla schopná zabít za pár myších ocásků; Lví plamen se zachvěl, když si představil v potoce své vlastní tělo.

„Zdravím, Uchorváci.“ Ohnivý měsíc se přicházející větrné hlídce uklonil.

„Co tu děláte?“ Uchorváč zněl obezřetně, ale ne nepřátelsky. Naopak Vranipírko už měl chlupy v zátylku naježené a Bělina vytasila drápy.

„Potřebuji si promluvit s Jednofousým měsícem,“ vysvětloval Ohnivý. „Můžeme navštívit váš tábor?“

Uchorváč zaváhal a podezřívavě přimhouřil oči, pak stroze přikývl. „Dobře, ale doprovodíme vás. A o nic se nepokoušejte.“

„Chceme si jen promluvit,“ přísahal Ohnivý měsíc.

Uchorváč se opět ujal vedení a zamířil do kopce směrem k větrnému táboru. Vranipírko a Bělina se rozdělili a stoupili si po bocích hromové hlídky, zatímco Vřesochvostka šla jako poslední. Lví plamen si moc dobře uvědomoval její přítomnost; běžela kousek za ním a cítil, jak ho propichuje pohledem.

Nakonec je Uchorváč dovedl po dlouhém svahu ke kruhu hloďasových keřů, které obklopovaly tábor větrného klanu. Lví plamen se prodral trnům a pak se zastavil, aby shlédl. Bylo to ponuré místo; široký dolík s drsnou trávou a tenkou vrstvou hlíny, zpod které vyčuhovaly kameny. Jediný úkryt poskytovaly zkroucené trnové keře a starší měli doupe ve starém jezevčím brlohu.

Lví plamen spatřil Jednofouseho měsíce uprostřed dolíku, jak právě hovoří s Hnědoušem, léčitелеm Větrného klanu. Kolem nich postávalo a poslouchalo pár dalších koček – včetně zástupkyně velitele, Popílký, a Vranipírkova syna, Vánkochlupa.

Lvího plamena svrběly packy zvědavostí, když uviděl Hnědoušův naléhavý výraz; Lví plamen ho sice neslyšel, ale vypadalo to, jako by svému klanovému veliteli právě sděloval nějaké neblahé novinky.

O co jde? přemýšlel Lví plamen. Nemůžou přece o Šedivákovi nic vědět!

Jednofousý měsíc vzhlédl, když se Uchorváč rozběhl ze svahu, aby mu oznámil, že mají návštěvu. Jakmile větrný velitel uviděl Ohnivého měsíce a ostatní, na okamžik zaváhal a pak něco Hnědoušovi tiše pověděl. Léčitel přikývl a Jednofousý měsíc konečně mávl ocasem na Ohnivého měsíce, aby přivedl své válečníky dolů do tábora.

„Zdravím tě, Jednofousý měsíci.“ Ohnivý se zastavil před velitelem Větrného klanu a uklonil se mu. „Děkuji, žeš nám dovolil si s tebou promluvit.“

V očích Jednofousého měsíce už ale nebylo ani známky po přátelství, které mezi oběma kocoury kdysi panovalo. „Řekni, proč jste přišli,“ mňoukl obezřetně.

Mluvil zvláštním tónem, až se Lví plamen musel zamyslet, jestli je ve Větrném klanu všechno v pořádku. *Možná se děje něco, o čem nechce, abychom věděli.* Když se rozhlédl, všiml si, že všechny kočky vypadají pohube a hladově, ale to bylo pro Větrné typické.

„Rád bych si s tebou promluvil v soukromí,“ začal Ohnivý.

Jednofousý naježil chlupy v zátylku a zavrtěl hlavou. „Cokoli, co mi chceš povědět, můžeš říct i před mými druhy.“

Zatímco mluvil, došla k němu Popílka. Nic neřekla, jen si hromové kočky klidně prohlížela.

„Tak?“ vybědl ho Jednofousý měsíc.

„Jak si přeješ.“ Lvímu plameni se sevřel žaludek, když Ohnivý pokračoval: „V tu noc, kdy jsme měli Shromáždění, jsme našli Šedivákovo tělo v potoce, který označuje naši hranici. V hrdle měl ránu; myslíme si, že ho zabila nějaká kočka.“

Větrní válečníci se okamžitě naježili a Vánkochlup pobouřeně zamňoukal.

Jednofousý mrskl ocasem a zaryl drápy do země. Oči mu vzplály vzteky. „Jak se opovažuješ předpokládat, že jsme s tím měli něco společného?“ zasyčel. „Ze zabití jednoho z tvých válečníků bychom nic neměli.“

„Nikdo z nás neměl se Šedivákem žádný problém,“ dodala Bělina.

„Tohle je klan oddaný válečnickému zákoníku,“ zavrčel Vranipírko a vycenil u toho zuby.

Lví plamen se připravil; byl si jistý, že každou chvíli se začne bojovat. Ale Ohnivý měsíc zůstával klidný, dokonce mu necukla ani špička ocasu.

„Žádná kočka vás neobviňuje,“ ujistil větrného velitele. „Přišli jsme se vás zeptat, jestli jste tu noc na hranici něco neviděli.“

„Co? Jak někdo z našich válečníků zabíjí Šediváka?“ Jednofousý měsíc měl chlupy pořád zježené vzteky. „Nejdřív se porozhlédni ve vlastním klanu, Ohnivý měsíci. Zpochybňuj jejich oddanost válečnickému zákoníku, ne naši.“

Lví plamen cítil, jak mu vstávají chlupy v zátylku a na ramenou; Kaprad' a Hnědouška už se taky naježili a Ostrodráp při té skryté urážce vytasil drápy. *No a co, že jsou v Hromovém klanu kočky se smíšenou krví?* pomyslel si Lví plamen pobouřeně. *Všichni jsme oddaní.* Znovu si představil Šedivákovo mokré a ochablé tělo. *Všichni až na jednoho.*

Všiml si Vřesochvostky stojící na straně, jak ho upřeně sleduje. Měl pocit, jako by ho vyzývala, ať se ožene packou jako první, aby měla výmluvu po něm skočit a zarýt mu do kožíšku své drápy. Vánkochlup k ní došel blíž, aby se o sebe otřeli kožíšky; střetl se s Lvím plamenem pohledem a vyzývavě na něj hleděl, jako by říkal: *Vřesochvostka je moje.*

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kočičí válečníci: Síla tří (6) – Úsvit.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.